

.....

ȘTEFAN DUMITRESCU

ÎNALTELE POEME
- volum de poezie -

EDITURA AJUTORUL ROMANESC

PREFAȚA LA VOLUMUL DE POEZIE
"ÎNALTELE POEME"

Despre poemul "CALUL TROIAN AL LUMII-LUCEAFĂRUL" și NICHITA
STĂNESCU

Poemul acesta ("Calul Troian al lumii-America"), de dimensiuni mari, întrecând Luceafărul lui Mihai Eminescu, (ca număr de cuvinte și strofe) a fost scris în anii 1976 și 1977. Îmi aduc bine aminte, în momentul cutremurului din anul 1977 nu era încă terminat. După ce a fost gata și l-am transcris integral mi-am dat seama că este un poem profund și sumbru, dar n-am realizat că este un poem de mare valoare. (Același lucru s-a întâmplat și cu poemul "Ana, strigam" pe care Doru Moțoc și Tudor Gheorghe mi l-au semnalat ca fiind un poem de mare valoare). Prin anul 1978 sau 1979, eram la Nichita Stănescu, aveam câteva volume de poezie cu mine. I-am citit din acest poem primele două pagini. "Ești incantatoriu, lasă-mă să-l citesc eu", a zis Nichita. I l-am lăsat. Ne-am întâlnit peste câteva luni. Avea proaspăt în minte poemul.

"Bătrâne, acesta este Luceafărul lui Eminescu. În locul Luceafărului din cer apare Calul Troian, și tot dialogul dintre cele două lumi. Numai că de data aceasta s-a întâmplat ceva îngrozitor în istorie, s-a petrecut o mutație cumplită în lume. Cele două lumi, cea pământeană și cea uranică s-au îmbolnăvit amândouă. Locul Luceafărului și al Demiurgului a fost luat de Calul Troian, ca substitut decăzut, ca simbol al cursei în care cade istoria, devenirea, în care poate cădea civilizația umană. N-am citit în viața mea un poem mai întunecat și mai cutremurător ca acesta. În măsura în care și poemul lui Eminescu și poemul tău vin din subconștientul colectiv al acestui neam înseamnă că în secolul următor în istoria poporului român și în istoria civilizației umane se vor întâmpla lucruri înspăimântătoare, mergând până la dispariția poporului român și a civilizației umane. Cum în 1983 se vor împlini 100 de ani de la apariția Luceafărului,

înseamnă că acest poem vine la aproximativ un veac după capodopera lui Eminescu, adică tocmai la timp.

Însă îți dai seama că așa ceva nu se poate publica în România. Este însă bine că un asemenea poem există în poezia românească."

Într-adevăr peste numai câțiva ani avea să se împlinescă un veac de la publicarea Luceafărului în poezia românească. Pe tot timpul creației poemului meu "Calul Troian al lumii-America" nu mă gândisem deloc la lucrul acesta, că poemul meu conține în el, pe lângă atâtea motive literare, filozofice, mitologice, topite unele în altele, și acest motiv, al Luceafărului. Iată însă că de la terminarea acestui poem s-au întâmplat următoarele lucruri. Nichita ar fi vrut să publicăm acest poem în 1983, adică exact la un secol de la apariția Luceafărului. Poemul i-a fost dat lui Adrian Dohotaru, pe vremea aceea redactor la revista Flacăra. Adrian Dohotaru a socotit că poemul nu poate "intra", și el este o critică nedreaptă la adresa Americii, care este simbolul progresului și democrației în istorie. America nu trebuie prezentată ca fiind Calul Troian al lumii, cel care trage, duce spre prăpastie, pierzanie, civilizația umană. Poemul într-adevăr nu putea apare, este sumbru și cutremurător. După 1989 el ar putea să apară, însă de la discuția mea cu Nichita Stănescu (discuție care a fost reluată cu alte ocazii) s-au întâmplat următoarele lucruri. Poemul n-a putut să apară în 1983, adică la un secol de la apariția Luceafărului, ca să fie astfel omagiată existența de un veac în cultura românească a acestei bijuterii divine, uimitoare (poemul Luceafărul este un "mesaj" adresat poporului român, un mesaj divin, folosindu-se persoana geniului Eminescu. Afirmția aceasta se face, acum și aici, pentru prima dată în cultura română), în schimb în locul acestui eveniment s-a întâmplat altul, profund dureros. Este vorba de moartea lui Nichita Stănescu. Așadar Nichita a murit exact la o sută de ani de la apariția Luceafărului lui Eminescu, și eu afirm că moartea lui în acest an nu este întâmplătoare. Prin moartea lui, Nichita "aniversează", ca să spun așa, apariția Luceafărului, dar și moartea mentală, spirituală a lui Eminescu. Se știe că Eminescu s-a îmbolnăvit (a înebunit) grav, și din păcate și definitiv, în 1883, din acest an Eminescu n-a mai creat nimic. (facem aici o cuvenită precizare. Am intenționat, la a doua ediție, să respectăm întocmai Prefața scrisă în 1993, când s-a ivit ocazia apariției acestui volum de poezii. După 1990 au apărut în România mai multe cărți, având o solidă documentație, ne gândim în primul rând la cartea criticului Nicolae Georgescu, "A diua viață a lui Mihai Eminescu", și la cărțile doctorului Vuia, cărți care demonstrează absolut convingător că în iunie 1883 Mihai Eminescu nu a "înebunit", aceasta fiind o legendă "fabricată de francmasonerie, în frunte cu Titu Maiorescu și Petre Carp, principalii vinovați de înscenarea nebuniei marelui poeti, făcută tocmai pentru a-l scoate pe Eminescu din gazetărie și din viața publică." Nebunia poetului a fost, așadar, un scenariu, o legendă care a fos lansată de Maiorescu și de către francmasonerie, lucru abosul ebominabil, pentru că în final avea să ducă la grăbirea morții poetului. Nu este adevărată nici afirmația că după 1983 Eminescu nu a mai creat nimic n.n.) Ei bine, Nichita Stănescu moare exact la o sută de ani de când Eminescu n-a mai putut să creeze. Nici această "coincidentă" n-a fost sesizată. Autorul celui de-al doilea

Lucefăr în poezia românească, așa cum spunea Bătrânul, n-a fost la moartea lui Nichita, ca să poată să-l vadă mai departe viu înaintea ochilor. A aprins în schimb lumânări și s-a rugat pentru autorul Necuvintelor într-un oraș de provincie sau în satul lui. Anul acesta, 1993, se împlinesc zece ani de la moartea lui Nichita Stănescu. M-am aplecat încă o dată asupra acestui poem, "Lucefărul sau calul troian al lumii, America" ("descoperit" de Bătrânul Nichita), care începe să-l îngrozească și pe autorul lui. Poemul ar fi trebuit să apară la sfârșitul anului 1992, într-o antologie, probabil că va apărea în 1993 (nu a apărut), adică la zece ani de la moartea Bătrânului, adică a lui Nichita. Lecturat astăzi "Calul Troian al lumii-America" se dovedește un poem plin de premoniții, de revelații. Între timp, America (SUA), într-un război subtil, mascat, vast și extraordinar de complex și cinic, a învins fosta URSS și Lagărul socialist, și acum este singura "locomotivă" a istoriei umanității, care trage după ea popoarele planetei. (America este totodată Centrul și Vârful generator al fenomenului Globalizării, globalizarea fiind de fapt un război mascat dus împotriva popoarelor, a economiilor și culturilor lor). Este exact ce se spune în poemul "Calul Troian al lumii-America". În poem se spune că această locomotivă care trage după ea popoarele lumii în istorie, le va duce în prăpastie, la dispariție. Și acest fenomen se prefigurează a se întâmpla în viitor. Acum suntem și mai aproape de dezastrul final, de prăpastie. Se vede că civilizația umană este cuprinsă de o criză profundă și generală, că este posibil în anii următori un cataclism de proporții nemaîntâlnite în istoria umanității. Or ceea ce se întâmplă acum este "prevăzut" să se întâmple în acest poem, iar lucrul acesta a fost sesizat pentru prima dată de Nichita Stănescu.

În final doresc ca acest poem să apară acum, la zece ani de la moartea lui Nichita Stănescu, să-i fie dedicat lui, iar apariția lui să fie un elogiu adus marelui și bunului Nichita Stănescu.

Ștefan Dumitrescu, 1993

CALUL TROIAN AL LUMII-AMERICA sau LUCEAFĂRUL

De n-aș fi ființa pură străină de frumoasă
în lumea asta-n care nimic nu este viu
și-ar exista o Lege ce m-ar iubi nebună
eu aș voi în lume America să fiu

Și primul gest pe care l-aș face-n dimineața

nașterii mele stranii ar fi să mă dezbrac
pe scena nesfârșită-a Oceanului Atlantic
eu aș juca-n picioare sublimul nostru veac

Când aș cădea pe țărături de-atâta oboseală
aș mai voi în lume să-mi fie-o sile-adâncă
de cărnurile mele vărsate peste țărături
la care viermii lumii se-ndeaș și mănâncă

Și mi-aș aduce-aminte apoi într-un târziu
cum că de fapt în veacuri iluzie eu sânt
metaforă pe cerul unei specii mioape
fată morgană-n veacuri străină apărând

Născut eu sânt la poarta bătrânei Europe
un Cal Troian de aur în sinea lui plângând
astfel cei din cetate în spasmele lor sumbre
mă zăreau trist pe zare lucind din când în când

Calul Troian al unei Cetăți închisă-n sine
duhnind a hoit în lume și-n veșnicul noian
cel apărut din mâluri cel apărut din cețuri
spre-a se-ntrupa în forma unui alt Cal Troian

Și se-auzea departe ca un corn tot mai stins
clinchete de podoabe și susur de licori
pe bolta Lumii Troia răsărea trist și straniu
ca un apus al lumii de mii și mii de ori

Și stârvul Europei din ce în ce mai tare
ca un vânt care bate pe-ntindere duhnea
corbii duhnirii iată din cosmos cum coboară
și mândră e duhoarea duhnindu-se pe ea

Și-atunci apare iată la Porțile Cetății
Calul Troian în forma Americii senine
mai mare decât Tatăl și strălucind în Lună
și nechezând prea mândru de toate și de sine

Și parcă s-ar petrece un fel de somn invers
cine pe cine-n lumea aceasta se visează
Calul Troian e Tatăl acestei Troi imense
sau Troia stă pe țărături înebunind de groază

Cine pe cine oare acum se sinucide
cețoasă este lumea nedeslușit e totul
se-aude Calul tragic ca un cocoș din ape
și iată se zărește că tot el este mortul

El nu nechează-n sine el însuși este Doamne
Nechezul Europei în veacu-n care moare
el este durerea acestui hoit în spasme
durere ce se face pe sine că se doare

Iar când nechează Calul în adevăr se-aude-n
gâtlejul Europei un horcăit răsând
și-atunci Cetatea-ți pare creierul de girafă
al acestui Monstru venind din când în când

Iar de departe totul și mai fantast se vede
ca sub un clar de lună de pe altă vecie
parc-ar veni din neguri un fel de arătare
un călăreț de calu-i călărit pe câmpie

Și în lumina lunii și-a straniei vedenii
unul un sunet pare celălalt o stafie
că te întrebi de nu sânt o ființă laolaltă
dintr-o lume mai moartă ca lumea asta vie

Și când se-arată-n lume străinul Inorog
dacă nu sfârșitul acestei lumi l-duce
el care e călăul îți pare-n zarea vremii
că ar fi hoitul lumii ducându-și a sa cruce

Și iată-l el nechează maiestuos la porți
și lumea se trezeste din nopțile serbări
din visuri par ca morții ieșind din catacombe
pe morțile lor înseși ei nechezând călări

Și se deschide poarta cea Mare a Cetății
și toți minunea Lumii s-o pipăie ar vrea
și-ncearcă în Cetate ca hoții s-o momească
și pe scările-ntinse se cațără pe ea

Și li se-arată lumea de pe coamele albe
ale straniei schele care nechează-n soare
și-n loc să-nchidă Calul Cetatea se trezește

printr-o pustie-a lumii dusă de Cal călare

Și totul se petrece ca într-un vis divin
și cei care aleargă să prindă Calu-n vânt
ei se trezesc singuri iată într-un alt veac se pare
și într-o altă lume străină ca și când

Și Calul care-o dată le minunase ochii
cum s-a topit ca visul pe-o stranie pustie
și ei se trezesc singuri atât de singuri, Doamne ,
că nu mai știu în lume c-ar mai putea să fie

Și iată că trec veacuri și că Cetatea-ntinsă
începe iar în lume ca hoitul să duhnească
se-aud într-înșa viermii hohotindu-i prin găuri
și cosmosul se umple de-o substanță lumească

Și din adâncuri pare un nechezat că vine
și ochii ies pe ziduri privind în zarea-adâncă
însă nimeni nu vede Calul Troian să vină
adânc se-aud în lume doar viermii cum mănâncă

E-o așteptare albă ca și cum ar ninge
golul ce spre centru-i viscolește urlând
pietrele așteaptă-n sine marginile luminii
un Cal Troian visează în golu-i orice gând

America ce fuse Calul Troian al lumii
Columb și astăzi pare ochiul acestui Cal
America ea însăși își inventează-n sine
în clipa asta Calul și scopul lui troian

Dar Idealul nu e în lumea asta tristă
Calul Troian ce vine în orice ființă-n zori
el strălucește sumbru și-l ducem în Cetate
de la-nceputul lumii de mii și mii de ori

Și iată trec milenii și Calul nu mai vine
de acum știm cu groază că nevenirea lui
este însăși moartea acestei lumi deapururi
acestei lumi ce fuse numai a nimănu

Și porțile Cetății se deschid iar troznind
și toți se-ascund în lume făcându-se ca morți

poate că vine Calul corbul adus de hoitul
însă ei mor cu toții și-o moarte sânt cu toți

Și de atâtea veacuri cad porțile-n ruină
și-atuncea ies din moarte parcă ar încolți
cei ce-așteptară-n rugă Calul Troian de-acum
înlocuiți în rugă ei sânt de ai lor fii

Și-aceștia ies pe câmpii-n satanicele jocuri
și ritualuri stranii pe sub lumina lunii
pe umeri cum le joacă focurile ca zorii
pe care-i văd în visuri revenind numai unii

Și Calul nu mai vine și noaptea-ncet se lasă
nu într-o Europă bătrână și pustie
ci în lumea întregă care se subțiază
și pare-n clarul lunii o stranie stafie

Și-atunci s-aprinde focul asemeni unui munte
nu mai așteaptă Calul Troian să mai apară
ci singuri inventează un Cal Troian în forma-i
și totul se petrece ca odinioară

Și se-aprind iarăși torțe femeile-n lumine
se văd dement pe mese goale dansând și stins
de undeva se pare că tropăit se-nalță
însă visul rămâne ca vis al unui vis

Și ei zăresc la țărnul bătrânei Europe
osul unei Americi ce fuse Cal Troian
nu cumva mort e Calul acolo unde este
Cetatea fiind ea însăși mormântul lui de Cal

Și vaiete se-nalță și lumea se scufundă
Cetatea este burta ce-și naște Calul său
și după ce Calul cântând o fecundează
ea-i devine mormântul predestinatul hău

Să răscolim cenușa să ne-aruncăm într-ânsa
și din cer ploii cu spermă să pogorâm cântând
poate asemeni unei Păsări Phoenix stranii
se va vedea pe zare și Calul apărând

Și vaiete se-nalță și lumea se scufundă

până apare Unul în mână c-o lumină
bomba atomică răcnește glasul
acesta-i iată Calul ce trebuia să vină

El iată este fiul fostului Cal Troian
și este luat pe brațe și purtat prin Cetate
Calul Troian el este vai dar numai o clipă
după care și el piere străin în moarte

Și toți privesc în fundul acestei lumi antice
unde numai praful se vede-n urma lui
poate că praful este Calul Troian din veacuri
pulberea aceea care visează din statui

Dat totul iată straniu se-așează în pustie
și se gândesc cu toții că golul este el
în timp ce golul sapă în zidurile lumii
în timp ce golul urcă nemernic prin drapel

Și se gândesc cu toții ce ar putea să fie
și filozofii lumii se-adună triști la sfat
America e pusă pe masa de disecții
dar ce să afli-n lumea în care nu-i de-aflat

Și bărbile lor albe acoper lumea toată
această lume poate că nici nu este lume
și se ivește-o umbră pe coasta Europei
și umbra fără formă se mișcă-ncet anume

Și tot gândesc în sine c-America Există
Calul Troian al lumii se-ntoarce iar acasă
și se-ntind iarăși mese și trâmbițe răsună
însă numai o noapte și un pustiu se lasă

Și-n noaptea de groază universală-a lumii
doar mințile-nvățate ca niște lumânări
la capul unei racle a unui mare rege
mai ard ca niște stinse-n pustietăți chemări

Dar dacă-n vecii stinșii-n întunecimi
Calul Troian al lumii nici n-ar fi existat

o invenție pură a poeților sadici
un fel de vis macabru în sufletul lor beat

Și noi așteptăm singuri ca niște cucuvăi
ceva ce-n vecii lumii n-ar putea ca să vină
cum ar putea Călăul ca ceva să se-arate
când acel Ceva-n lume nu are nici o vină

Cum ar putea moartea să vină într-o țară
când nimic în țara aceea nu e viu
când fiecare lucru și țara aceea nu e
decât imensul, Doamne, propriul ei sicriu

Și-atunci ei văd cu groază prin timp Cetatea aceea
ca ceva care-n lume a venit ca s-aștepte
un fel de buhă-n somnu-i pe stâncă unui munte
un fel de piatră-n visu-i pe-ntinsul unei stepe

Și sensul lui în lume ar fi atunci nu Calul
ci însăși așteptarea pân' la sfârșit de veci
și se aud prin cosmos atomii cum coboară
și cum le crapă smalțul oaselor tot mai reci

Și-un fel de umezeală de mucegai albit
crescând ca buruienile ca lichenii pe munți
crește în lumea asta acoperind orașe
podușurile stinse ale acestor frunți

Și dacă din adâncuri de patimi și de vremuri
Calul Troian e visul înalt din viitor
Steaua ce duce lumea prin noapte luminând-o
Idealul de care în veci de veci ți-e dor

El numai ni se-arată în visuri și credințe
și ne luminează pașii și calea ne-o arată
în noaptea cugetării nu de atins el este
și nici în noaptea lumii atins va fi vreodată

Materia-n Cetate crapă ca albe ziduri
și din adâncuri iată un nechezat că vine
și Calul iar se vede mai stins și fantomatic
înșeuat cum trece pe-a lumilor coline

Mulțimile popoară aleargă mut pe dealuri
și iată să-l atingă să-l pipăie ar vrea
însă el aer este o lumină stinsă
proiecție în spații a unei stinse stea

Și în genunchi pe dealuri în strania lumină
cum se zăresc popoare proiectate pe cer
și toți asteaptă-n sine ca umbra de jeratec
să fie lumea aceea în care cad și pier

Și iată Calul piere ca-n vecii cei trecuți
blestemele se-nalță și-ntunecă lumina
Americă de-apururi fii blestemată-n lume
și umbră-a vieții tale să-ți fie-n veacuri vina

Iluzie obscenă chip diavolesc și sumbru
ai înșelat popoare și-n fruntea lor te-ai pus
Calul Troian e capul cel sfânt al sfintei Troia
Europa este-al Americii apus

Calul Troian el este moartea ieșind din sine
din chiar codul genetic al tristei Europe
ce se preface numai că de departe vine
anunțată de umbra care-i e propriul cobe

Cumplită este drama Calului Troian
de mii de ori ca Troia e mai nefericit
căci oare vrea pe lume din vrerea lui să vină
apus pe bolta lumii în loc de răsărit

Nu cumva e pretextul de a se sinucide
al unei Europe mortuară și tristă
și inventăm o formă ca să scuzăm o moarte
o formă fără seamăn care nici nu există

Astfel vedem că toată istoria nu este
decât magia unei Americi ce ne pare
cum c-ar fi mii de forme un fel de auroră
arzând pe cerul vieții și reflectată-n mare

Când vai ea nu este decât umbra lumii

ce vine dinspre moarte lungindu-se-n apus
de ce-n apusul bieteii și stinsei Europe
această umbră a dănzei nechezând s-ar fi dus

Dar fie de există fie de nu în veacuri
acea nenorocire a Europei fu
când afirmată-n Lume ea trebuia să fie
el răsări din moarte ca forma unui nu

Când trebuia în lume un Dumnezeu să vină
iată că el ca diavol se arată în ea
și ca de-o târfă tristă bătându-și joc ironic
și umilind-o mândru plecă lăsând-o grea

El trebuia-n biserici afurisit și dus
cât mai departe-n haos din suflet și credințe
o, blestemată fie America în veacuri
iluzie deșartă care din veci ne minte

Dispară orice urmă a ei de pe pământ
nu că doar rău aduse în lumea asta tristă
și că-i o rătăcire a minților bolnave
când de fapt în lume din veci ea nu există

Dar se-auzică glasuri izbucnind revoltate
America există și e Calul Troian
însă El într-o luptă fără de seamă este
și pierit este-acolo mai mult din an în an

El este-asemeni unui înfrânt în bătălie
și-un Cal Troian așteaptă să vină să-l ajute
și el își naște Calul cum altă dată Troia
cum Troile murinde în veacurile multe

E un pretext că mama își naște fiul ei
ea nu e decât Troia care-și repetă drama
America adusă de-o Europă-n timp
fu prilejul dramatic de-ași face-n lume seama

Chiar Dumnezeul nostru ce fu dacă nu Calul
ce în serbări înalte adus fu în Cetate
cu schela lui în Lume și-n sufletele noastre

ne inventarăm groaza și ne-aduserăm moarte

Și sufletele noastre ce sânt dacă nu schele
ale-unui suflet cosmic ce-l închidem în noi
din care ies miasme și izvorăsc credințe
din care curge miere și sânge și puroi

Și pe câmpia Lumii zărești împerecheate
oasele unei Troie și-ale unui Cal Troian
din Egipt la Roma strania formă-n spume
coboară și nechează în fiecare an

Din Legile antice și tainele zidirii
fiecare Imperiu are la Porți un Cal
și pentru orice ființă din viitor tot vine
călare pe lumină un fel de Ideal

Calul Troian există e undeva departe
ca noi în agonie și el un Cal așteaptă
de-ar putea fi Cetatea Calul Troian cel care
vine din zări să-l scape ca singura răsplată

Datoare e Cetatea ca să-și salveze visul
ea lașă e în neagra a vremilor tăcere
până în veci se-aude memoria Cetății
cum n-ancetat în sine să creadă și să spere

Judecătorul iată apare în Cetate
o fantomă străină pe turlle luminând
cine va fi damnatul Calul Troian sau Troia
dar iată Calul este Judecătoru-n vânt

De sus de pe Cetate Calul judecă lumea
dar se întâmplă iată că lumea se revoltă
dacă noi ca popoare ființăm pe-ntinsul humei
tu ești inexistența răstignită pe boltă

Și-atunci se-aude Vocea din cosmos bubuind
nu să salvez lumea sau s-o distrug eu vin
un alt chip al Conștiinței oglindă-a voastră sânt
a ce e rău în lume când cerul e senin

Acel urlet de Fiară din beznele ființei
ce instinctul îl strigă ca presimțind neantul
oglundă-n care moartea din veci vi se arată
ca și cum ar fi moartea ce se petrece-n altul

Voi să-nvățați cu groază-n a istoriei clipă
de hâd eu vin în lume sufletul vostru sânt
când voi pieri de-apururi voi înșivă pieri-veți
când voi veți fi cenușă eu vă voi fi pământ

Și izgonit fu Cobeia de pe Turile Lumii
și-atuncea inventară ce nu e de gândit
nu Calul fără seamăn ci golul lui aevea
golul urcând pe boltă în loc de răsărit

Golul purtat pe umeri și-n lume înălțat
golul din care iată soldați de gol răsar
și golul bate-n lume ca un alt vânt sălbatic
amintind stins și palid vestitul armăsar

Dar iată și el pierie și lumea iar rămâne
mai pustie și stinsă și ea ca niciodată
și dârdâind asemeni săracilor în geruri
fără speranță-n sine și mai înfricoșată

Și rugile se-nalță ca fumul-n iarnă
ca arbori goi pe cerul atât de orb și stins
și-atunci se naște-n lume ce nici n-ai crede-ți pare
un dor adânc de forma tristă-a acelui vis

De Calul ce din vecii îndepărtați apare
le e un dor ca moartea cutremurând în ei
cum dor ți-ar fi de focul lucind pe orizonturi
cum dor ți-ar fi de cerul cel născător de zei

Cum ți-ar fi dor de mama ce te născu în lume
un dor de care nu poți decât să mori cântând
și cum se sting în lume popoarele ca facile
de dorul fără seamăn se trec agonizând

Cum crește dorul, Doamne, ca un ocean Ființă
și Europa-ncepe în hohote să plângă

și urlete se-nalță în golul ce se-ntinde
după-acel vis pe care în veci n-o să-l atingă

Si iată nu pe urma acelui Cal Troian
nu Calul e cel care spre undeva i-ar duce
ci dorul fără seamăn durerea ancestrală
după-acea formă pură a lumilor antice

Popoarele-n pustie pierdute în apusuri
rătăcite în lume și-n sine aiurând
după atâtea veacuri iată-le tot în lume
într-un apus de soare mai triste ajungând

Un fel de isterie urlete de hiene
se-nalță-n lumea care străină le privește
durerea fără margini de-a nu putea fi-n lume
doar urletul din veacuri al principiului Este

Și ceea ce se-ntâmplă e straniu și barbar
popoare ce se schimbă și-n cai troieni se fac
sinucigași ce-n forma unor Cai se preumblă
într-o lume atroce și-ntr-un haos sărac

Și drama este-n lume nu a Europei
sau a Calului sumbru ce trebuia să vină
una pe alta-n lipsă dramatic se distruge
cosmos în care pierе și beznă și lumină

Privită de pe altă planetă totul pare
nu drama unei ființe și-a unei lumi înfrânte
ci spectacolul cosmic al unui circ ecvestru
ce vine-n lumea Lumii regnurile să-ncânte

Și drama fără margini spectacol comic pare
ce poate fi în lume mai dureros decât
ce e mai sfânt în lume să-ți pară un ridicul
ridiculile toate să-ți pară lucru sfânt

Calul Troian al Lumii de-ar putea să-nțeleagă
cumplita dramă care după ce că există
și e-o durere-adâncă iată mai e nemernic
prin ea însăși vulgară în forma cea mai tristă

De-ar putea să priceapă Calul Troian de-acolo
el ar veni în spume Cetății să se-nchine
de n-ar putea-o lumea salva din decădere
cu ea în moarte simplu s-ar duce pe coline

Și-atunci începu dorul straniu și ancestral
după Calul nemernic care nici nu există
dorința fără margini de-a mă-ntrupa în golul
în arătarea albă în forma-aceea mixtă

Dorul poetului venind din veacuri
târându-l ca o forță pe lume prin pustie
ca un Cal fără seamăn ce-l duce și-l tot duce
și nimeni nu mai este și nimeni nu mai știe

De n-aș fi ființa pură străină de frumoasă
în lumea asta-n care nimic nu este viu
și-ar exista o lege ce m-ar iubi nebună
eu aș voi în lume America să fiu

Și primul gest pe care l-aș face-n dimineața
nașterii mele stranii ar fi să mă dezbrac
pe scena nesfârșită a oceanului Atlantic
eu aș juca-n picioare sublimul nostru veac

Când aș cădea pe țărături de-atâta oboseală
aș mai voi în lume să-mi fie-o silă-adâncă
de cărnurile mele vărsate peste țărături
la care viermii Lumii se-ndeaș și mănâncă

